

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. J. Č.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 Ad 42/2015 – 74,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 Ad 42/2015 – 74, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2015, č. j. X (dále také jen „*rozhodnutí žalované o námitkách*“), kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2015, č. j. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání tzv. dorovnávacího přídatku k jeho starobnímu důchodu za období od 18. 1. 2009.

[2] Žalobci byl přiznán starobní důchod ode dne 18. 1. 2009. Rozhodnutím žalované mu byl dále přiznán dorovnávací přídatek dle § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 274/2013 Sb. (dále jen „*zákon o důchodovém pojištění*“), a to od 1. 12. 2013. Žalobce však požadoval přiznání dorovnávacího přídatku již od 18. 1. 2009, tedy ode dne přiznání starobního důchodu, až do 30. 11. 2013 (tedy do dne předcházejícího dni, od kterého byl žalobci tento příspěvek žalovanou přiznán). Této žádosti žalobce žalovaná výše označenými rozhodnutími nevyhověla, právě otázka nároku žalobce na dorovnávací přídatek za období od 18. 1. 2009 do 30. 11. 2013 je předmětem

sporu mezi účastníky. Jádrem argumentace žalované bylo, že do 1. 12. 2013 neexistoval žádný právní předpis, dle kterého by mohla poskytnout kompenzaci osobám, jejichž slovenský důchod, přiznaný a vyplácený slovenským nositelem pojištění v souladu s čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení (publ. pod č. 228/1993 Sb.) za doby pojištění získané v ČSFR před 1. 1. 1993, je nižší, než by byl důchod stanovený za tyto doby podle českých právních předpisů. S přihlédnutím k judikatuře Ústavního soudu byly české a slovenské důchody dorovnávány jen na základě výkladových stanovisek Ministerstva práce a sociálních věcí, ale jen v případech, ve kterých byl důchod přiznan před vstupem ČR do EU (tj. před 1. 5. 2004). Po přijetí zákona č. 274/2013 Sb., kterým byl novelizován výše zmiňovaný § 106a zákona o důchodovém pojištění, jsou podmínky nároku na dorovnávací přídavek upraveny na zákonné úrovni, a to s účinností od 1. 12. 2013. Podle přechodného ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 274/2013 Sb. vzniká nárok na dorovnávací přídavek nejdříve dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, i když byly podmínky stanovené pro vznik nároku splněny před tímto dnem. Žalobci tak nebylo možné přiznat dorovnávací přídavek již od 18. 1. 2009.

[3] Žalobce v žalobě především namítal, že postup žalované je v rozporu s ústavním principem rovnosti a že žalovaná by měla přiznat dorovnání na základě judikatury Ústavního soudu. Městský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 Ad 42/2015 – 74, zrušil rozhodnutí žalované o námitkách a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Předně obsáhle shrnul judikturní vývoj ve věci slovenských důchodů, zahrnující především nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 5/12 (N 24/64 SbNU 237; dále také jen „*nález Pl. ÚS 5/12*“) a jemu předcházející rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „*SDEU*“) ze dne 22. 6. 2011, C-399/09, *X proti České správě sociálního zabezpečení* (dále též jen „*rozhodnutí SDEU ve věci X*“), jakož i související judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce (městský soud citoval zejména z rozsudků ze dne 25. 8. 2011, č. j. 3 Ads 130/2008 – 204, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 Ads 175/2015 – 23).

[4] Příslušnou judikaturu městský soud vyložil tak, že „*důsledkem ochrany před diskriminací je poskytnutí ochrany diskriminovaným, nikoli zánik nároku zvýhodněným*“. Poté městský soud konstatoval, že neshledal nepřekonatelný rozpor mezi judikaturou Ústavního soudu a rozhodnutím SDEU ve věci X, proto věc nepředložil SDEU jako předběžnou otázku. Změna zákona o důchodovém pojištění (novela č. 274/2013 Sb.) konstituovala ve shodě s vzájemně se doplňujícími názory Ústavního soudu i SDEU nárok na dorovnávací přídavek. Městský soud uzavřel, že v souladu s nálezem Pl. ÚS 5/12 žalobci náležel dorovnávací přídavek i před účinností zmíněné novely, tedy již od 18. 1. 2009. Rozhodnutí žalované proto shledal nezákonným pro rozpor s citovaným nálezem Ústavního soudu a závěrem dodal, že pokud žalobci vznikl nárok na dorovnávací přídavek za dobu od 1. 12. 2013, „*lze více než předpokládat, že dorovnávací příspěvek bude činit kladnou hodnotu i před účinností novely č. 274/2013 Sb.*“.

[5] Žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, jež podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Stěžovatelka současně s podáním kasační stížnosti rovněž požádala, aby jí byl přiznan odkladný účinek.

pokračování

[6] Nejprve namítá, že právní názor městského soudu je v rozporu s právní úpravou i s již výše zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, který byl vydán v obdobné věci. Stěžovatelka poukazuje na zákonnou úpravu, podle níž lze dorovnávací přídavek žalobci přiznat až od účinnosti zákona č. 274/2013 Sb., tedy od 1. 12. 2013. Cituje z rozsudku č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, a poté konstatuje, že Nejvyšší správní soud v něm nepřisvědčil tvrzení tehdejší žalobkyně, že jí náleží „dorovnání“ s odkazem na dřívější judikaturu Ústavního soudu. Nelze totiž ignorovat snahu zákonodárce komplexně vyřešit problematiku česko-slovenských důchodů, jež se odrazila v novelizovaném § 106a zákona o důchodovém pojištění (od 1. prosince 2013). Zákon č. 274/2013 Sb. započal ve vývoji této otázky novou kapitolu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uzavřel, že ústavně zaručená práva tehdejší žalobkyně nebyla porušena a současná právní úprava dorovnávacího přídavku respektuje judikaturu Ústavního soudu. Stěžovatelka má za to, že rozsudek č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, je i přes určité skutkové odlišnosti aplikovatelný i na nyní projednávaný případ.

[7] Stěžovatelka se dále vymezuje proti závěru městského soudu, že mezi judikaturou Ústavního soudu a SDEU není „nepřekonatelný rozpor“. Odkazuje na rozhodnutí SDEU ve věci X, ve kterém se SDEU jednoznačně vyjádřil tak, že judikatura Ústavního soudu zakládá přímou i nepřímou diskriminaci na základě státní příslušnosti. Ústavní soud posléze svoje stanovisko neupravil, naopak označil uvedený rozsudek SDEU za akt *ultra vires* ze strany orgánu EU. Městský soud se tak přiklonil k právnímu názoru Ústavního soudu, který upřednostnil před závěry SDEU. Výklad městského soudu je v rozporu s rozhodnutím SDEU ve věci X. Toto rozhodnutí nelze interpretovat tak, že osobám, jež nemají nárok na dorovnávací přídavek za dobu před 1. 12. 2013, tento nárok vzniká podle judikatury Ústavního soudu. Pokud měl městský soud za to, že dorovnání náleží před 1. 12. 2013 toliko českým státním občanům, aplikoval by tím diskriminační kritérium navzdory rozhodnutí SDEU. Jestliže měl naopak na mysli, že dorovnávací přídavek náleží i před uvedeným datem všem osobám splňujícím podmínky § 106a zákona o důchodovém pojištění (ve znění po novele č. 274/2013 Sb.), rozhodl v rozporu s dikcí zákona a v podstatě i v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, na níž se přitom v napadeném rozsudku odvolával. Stěžovatelka v tomto směru uzavírá, že zákonodárce v přechodném ustanovení zákona č. 274/2013 Sb. stanovil, že dorovnávací přídavek nelze přiznat za dobu před nabytím jeho účinnosti. Doposud přiznané dávky zůstaly zachovány, avšak již nebylo možné zpětně přiznat dávky nové. Stěžovatelka nezastírá, že hlavní příčinou zvoleného postupu byly rozpočtové důvody a dále odkazuje na řadu obdobných řešení v důchodových věcech. Nejde tedy o překvapivý či ojedinělý přístup zákonodárce.

[8] V kasační stížnosti stěžovatelka dále upozorňuje na to, že dorovnávací přídavek není součástí starobního důchodu, ale samostatná dávka důchodového pojištění. Tento přídavek nebyl žalobci upřen, avšak byl mu přiznan (tak jako jiným osobám, na něž se vztahuje zákon č. 274/2013 Sb.) až od 1. 12. 2013. Dorovnávací přídavek se nepřiznává automaticky, ale pouze na žádost. Tak tomu bylo i před účinností uvedené novely, kdy se postupovalo podle speciálního výkladového pravidla MPSV. To však již bylo zrušeno a v současnosti jej nelze aplikovat, a to ani *ad hoc* v ojedinělých případech. K tomu stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 130/2008 – 204. Ačkoli městský soud tento rozsudek rovněž citoval, blíže se danou otázkou nezabýval, tudíž není zřejmé, jak má vlastně stěžovatelka dále postupovat. Městský soud neobjasnil,

jestli má stěžovatelka žalobci přiznat dorovnávací přídavek podle § 106a zákona o důchodovém pojištění ve znění po novele č. 274/2013 Sb., ačkoli je tato právní úprava účinná až od 1. 12. 2013, nebo zda má postupovat podle zrušeného výkladového pravidla MPSV. V obou případech se podle ní jedná o postup bez opory v zákoně, nadto zrušené výkladové pravidlo MPSV je rozporné s rozhodnutím SDEU ve věci X.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že se nyní posuzovaná věc týká problematiky tzv. „slovenských důchodů“, jak ji populárně označuje Ústavní soud ve své databázi rozhodnutí NALUS (judikatura Ústavního soudu je dostupná z <https://nalus.usoud.cz>).

[13] Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nutné vyslovit se k otázce kvality odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu. Ačkoli stěžovatelka výslovně nenamítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], část její kasační argumentace tímto směrem *de facto* směřuje. Stěžovatelka totiž tvrdí, že městský soud blíže neobjasnil, jak má stěžovatelka dále postupovat a podle jakých předpisů a pravidel má žalobci dorovnávací přídavek i za období před 1. 12. 2013 v dalším řízení přiznat. K tomu lze jen podotknout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, k níž kasační soud přihlíží z úřední povinnosti, tedy i tehdy, kdyby ji stěžovatel nenamítal. Rovněž platí, že s ohledem na zásadu *iura novit curia* (soud zná právo) nejde stěžovateli k tíži, pokud v kasační stížnosti nesprávně podřadí tvrzené důvody pod jednotlivá písmena § 103 odst. 1 s. ř. s., či toto podřazení neprovede vůbec. Nejvyšší správní soud je oprávněn sám subsumovat důvody uvedené v kasační stížnosti pod citované ustanovení s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[14] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu a konstatuje, že napadený rozsudek je na samé hranici přezkoumatelnosti. Městský soud sice velmi obsáhle rekapituloval složitý judikturní vývoj, avšak vlastní právní názor je obsažen velmi lakonicky toliko v odstavcích 43 a 44 napadeného rozsudku (zdejší soud tyto závěry v zásadě vyčerpávajícím způsobem shrnul v odstavci [4] výše). Městský soud jej odůvodnil pouze stručným odkazem na judikaturu Ústavního soudu, aniž by se však vypořádal s následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz níže). Dále městský soud blíže neobjasnil, jak konkrétně má stěžovatelka dále postupovat. K tomu byl povinen tím

pokračování

spíše, že stěžovatelka ve vyjádření k žalobě a ostatně i v přezkoumávaných správních rozhodnutích opakovaně argumentovala tím, že pro přiznání dorovnávacího přídatku za sporné období nemá žádný zákonný podklad a aktuální znění zákona o důchodovém pojištění neumožňuje žalobcem požadovaný postup. Stejně tak musí zdejší soud městskému soudu vytknout, že ačkoli obsáhle citoval judikáty Ústavního soudu, SDEU i Nejvyššího správního soudu, není z odůvodnění jeho rozsudku takřka patrné, jak s jejich závěry naložil a jak je na daný případ aplikoval. To platí především pro judikaturu Nejvyššího správního soudu. Městský soud totiž odkazoval mimo jiné na rozsudek č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, avšak již neuvedl, proč se od závěrů, které jsou v něm uvedeny, odchýlil (k vlastnímu právnímu posouzení věci se tento soud vyjádří níže). Městský soud je nepochybně oprávněn nesouhlasit s předcházející relevantní judikaturou, včetně rozhodnutí soudu kasačního, avšak v takovém případě musí své závěry přesvědčivě, důkladně a srozumitelně odůvodnit, k čemuž v daném případě nedošlo.

[15] I přes výše uvedené Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, případně pro nesrozumitelnost, neboť samotný právní názor městského soudu (dle něhož má nárok žalobce na dorovnávací přídatek za sporné období oporu přímo v judikatuře Ústavního soudu) je z něho patrný, respektive je způsobilý dalšího přezkumu ze strany nadřízené instance. Nejvyšší správní soud chápe, že stěžovatelka oprávněně očekávala podrobně zdůvodněný závěr, proč je podle názoru městského soudu nutné žalobci přiznat dorovnávací přídatek k důchodu i za dobu, která byla předmětem sporu, a zejména jakým způsobem tak má stěžovatelka učinit. Absence téhož ovšem nezpůsobuje nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané konstantní judikaturou tohoto soudu (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, či rozsudek téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Stěžovatelka ostatně proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti brojí, což by v případě nepřezkoumatelnosti prakticky nebylo možné. Nejvyšší správní soud uzavírá, že odůvodnění rozsudku městského soudu sice vykazuje závažné vady (jak bylo popsáno výše), avšak rozsudek je přezkoumatelný.

[16] Kasační soud rovněž zdůrazňuje, že meritorní posouzení věci upřednostnil s ohledem na zásadu procesní ekonomie. S kasačním důvodem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je totiž nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[17] Při posuzování dané věci vycházel Nejvyšší správní soud předně z rozsudku č. j. 6 Ads 175/2015 – 23 (publ. pod č. 3375/2016 Sb. NSS), na který příhodně odkázala stěžovatelka a citoval z něj rovněž i městský soud. V judikované věci zdejší soud posuzoval případ žalobkyně, která se domáhala přiznání dorovnávacího přídatku na základě přímé aplikace celé řady rozhodnutí Ústavního soudu, která vyvrcholila nálezem Pl. ÚS 5/12. Žalobkyni přitom nebyl tento příspěvek vůbec přiznán, neboť nesplnila podmínky stanovené v § 106a zákona o důchodovém pojištění (nezískala potřebné doby pojištění), což ani nezpochybovala. Městský soud její žalobě nevyhověl a následnou kasační stížnost žalobkyně Nejvyšší správní soud zamítl. Z uvedeného je patrné, že oba případy se v tomto

ohledu odlišují, na což poukázala i stěžovatelka. Tyto odlišnosti však nejsou důvodem znemožňujícím aplikaci označeného rozsudku, neboť i v nynějším sporu se žalobce domáhá vyrovnávacího příspěvku k důchodu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu. Právní podstata obou případů je tedy obdobná – stále jde o zkoumání právní otázky, zda má žalobce nárok na dorovnávací přírůstek i podle předpisů účinných před přijetím zákona č. 274/2013 Sb. Zdejší soud neshledal žádný důvod pro to, aby se od závěrů přijatých v rozsudku č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, odchýlil.

[18] Již v právní větě citovaného rozsudku č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, je uvedeno, že „[u]stanovení § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, komplexně stanoví podmínky pro přiznání dorovnávacího přírůstku některým poživatelům českého a slovenského starobního důchodu. Po nabytí účinnosti zákona č. 274/2013 Sb. se nelze domáhat přiznání dorovnávacího přírůstku pouze na základě odkazu na některé dřívější nálezy Ústavního soudu.“

[19] To je však případ žalobce, který se přiznání dorovnávacího přírůstku za sporné období domáhal právě s odkazem na dřívější nálezy Ústavního soudu. Žalobce a především pak městský soud opomněli, že Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, dále konstatoval, že „[p]rávní úprava dorovnávacího přírůstku zakotvená v § 106a a násl. zákona o důchodovém pojištění nepředstavuje pouhý doplněk k dříve formulovaným závěrům Ústavního soudu. Zákonodárce novelou č. 274/2013 Sb. vstoupil do řady let trvajícího 'sporu' mezi Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem, který dospěl až do fáze nesouladu Ústavního soudu se Soudním dvorem EU, a to s cílem daný problém komplexně vyřešit. (...) Záměrem zákonodárce bylo přijmout takovou úpravu, která by brala v úvahu jak principy akcentované Ústavním soudem, tak principy, na nichž postavil své rozhodnutí Soudní dvůr, tedy úpravu vyhovující judikatuře obou jmenovaných soudů. (...) Zákonodárce tak využil poměrně široký prostor, který Soudní dvůr vnitrostátním orgánům ponechal, a pokusil se jej zaplnit takovou úpravou, která by vyhovovala požadavkům unijního práva i závěrům vysloveným Ústavním soudem. Je zřejmé, že taková snaha zákonodárce je zcela legitimní a nemůže být povrchně označena za protivení se všeobecné závaznosti nálezů Ústavního soudu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy, neboť řešení této složité problematiky vyžadovalo komplexní pozitivněprávní úpravu, již soudy včetně soudu ústavního ve své kompetenci poskytnout nemohly a nemohou.“

[20] Kasační soud v citovaném rozsudku uzavřel, že „[s]těžovatelce z uvedených důvodů nelze přisvědčit v jejím požadavku, aby jí orgány sociálního zabezpečení přiznaly 'dorovnání' na základě dřívější judikatury Ústavního soudu, a nutně přitom ignorovaly snahu zákonodárce o komplexní řešení problematiky česko-slovenských důchodů zhmotněnou v ustanovení § 106a zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. prosince 2013 a odhlížely od podmínek tam stanovených. Zákon č. 274/2013 Sb. totiž ve vývoji problematiky česko-slovenských důchodů započal novou kapitolu.“

[21] Z výše uvedeného je zřejmé, že městský soud pochybil, pokud označil postup stěžovatelky za rozporný s nálezem Pl. ÚS 5/12, případně s další relevantní judikaturou Ústavního soudu na řešené téma. Stěžovatelce je nutno přisvědčit v tom, že postupovala v souladu se zákonem o důchodovém pojištění, který přiznání dorovnávacího přírůstku za sporné období neumožňuje. Ačkoli se k tomu městský soud blíže nevyjádřil, je očividné, že stěžovatelku zavázal právním názorem, který by ji nutil v dalším řízení

pokračování

postupovat nejen bez zákonného podkladu, ale dokonce i *contra legem*, neboť zákon č. 274/2013 Sb. výslovně v čl. II bod 1. stanoví, že *nárok na dorovnávací přídavek vzniká nejdříve dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, i když podmínky stanovené pro vznik nároku na dorovnávací přídavek byly splněny před tímto dnem*. Žalobce žádal o dorovnávací přídavek až po účinnosti zákona č. 274/2013 Sb. (tak jako žalobkyně v případě řešeném v rozsudku č. j. 6 Ads 175/2015 – 23), stěžovatelka mu proto tento příspěvek v souladu s aktuální právní úpravou přiznala od 1. 12. 2013.

[22] Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že městskému soudu byl rozsudek č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, prokazatelně znám, z odůvodnění napadeného rozsudku však již není patrné, proč jeho závěry na posuzovaný spor neaplikoval – zda k tomu došlo pouhým opomenutím, zda měl městský soud za to, že tento rozsudek není příslušný, nebo jestli s jeho závěry nesouhlasil a chtěl se od nich odlišit. V tomto směru tak nyní kasační soud nemá s čím polemizovat či k čemu se dále vyjádřit.

[23] Pro úplnost kasační soud závěrem podotýká, že již právě v rozsudku č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, se zabýval i otázkou ústavní konformity nové zákonné úpravy dorovnávacího přídatku. Dospěl přitom k závěru, že námitky tehdejší žalobkyně vůči § 106a zákona o důchodovém pojištění (ve znění od 1. 12. 2013) nejsou důvodné a toto ustanovení ob stojí. V podrobnostech lze dále odkázat především na odstavce 27 až 35 citovaného rozsudku. Nynější žalobce v žalobě nepředestřel komplexní argumentaci mící na nesoulad dotčené právní úpravy s ústavním pořádkem, pouze spíše obecně poukazoval na princip rovnosti a na právo občanů na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří. Nelze však opomenout, že žalobci nebyl dorovnávací přídavek zcela upřen, pouze mu nebyl v souladu se zákonem přiznán za období, za který jej právní úprava přiznat neumožňuje.

[24] Konečně Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou i v tom, že chybný byl též náhled městského soudu na vztah judikatury SDEU a Ústavního soudu ohledně problematiky česko-slovenských důchodů. Z geneze této problematiky plyne, že mezi SDEU a českým Ústavním soudem došlo k určité konfrontaci vedoucí k tomu, že Ústavní soud označil rozhodnutí SDEU ve věci X za akt, kterým unijní soud vybočil z mezí své pravomoci. Není proto srozumitelný dílčí závěr městského soudu, že mezi oběma soudy neshledal „nepřekonatelný rozpor“. Podstatné ovšem je, že „novou kapitolu“ v dotčené problematice započal zákonodárce novelou zákona o důchodovém pojištění č. 274/2013 Sb., kterou se pokusil nastolené otázky s přihlédnutím k předešlému rozporuplnému judikатурnímu vývoji komplexně vyřešit. Tato nová úprava byla aplikována i v případě žalobce.

[25] Lze tedy shrnout, že argumenty městského soudu vedoucí ke zrušení rozhodnutí žalované o námitkách jsou nesprávné a nemohou ze všech shora uvedených důvodů obstát.

[26] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy tím, že rozhodnutí žalované je zákonné.

[27] V novém rozhodnutí ve věci městský soud podle § 110 odst. 3, věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[28] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po předložení spisu a po provedení nezbytných procesních úkonů přikročil k jejímu meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. listopadu 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu